

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Ing. P. R.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Svejkovským, advokátem, se sídlem Kamenická 1, Plzeň, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 100, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2013, č. j. KRPK66228-/2013-1900DP, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 9. 2014, č. j. 17 A 8/2014 - 47,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 9. 2014, č. j. 17 A 8/2014 - 47, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, ze dne 16. 12. 2013, č. j. KRPK66228-/2013-1900DP, a ze dne 25. 11. 2013, č. j. KRPK-66228/PŘ-2013-1900DP, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 28 570 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Jaroslava Svejkovského, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byla v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 2000 Kč za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění

pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 20. 7. 2013 v 9.18 hod. na pozemní komunikaci I/20 v úseku Stará Voda - Bečov řídil osobní automobil Mercedes Benz ML registrační značky X, přičemž mu byla naměřena (po odečtení povolené tolerance) rychlost jízdy 124 km/h, tedy o 34 km/h více, než bylo dovoleno. Pokutový blok série FC/2013 č. C 0897197 obsahoval žalobcovo jméno a příjmení, jeho rodné číslo, adresu bydliště, číslo občanského průkazu, právní kvalifikaci přestupku, dobu, místo (ve znění: „I/20 Stará Voda – Bečov“) a stručný popis přestupkového jednání, celkovou výši uložené pokuty, razítko a podpis osoby oprávněné k projednání přestupku a podpis stvrzující souhlas žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení.

[2] Dne 19. 11. 2013 podal žalobce žádost o obnovu řízení podle § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, v níž uvedl, že si dne 12. 8. 2013 převzal oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení ke dni 21. 7. 2013, přičemž byl toho názoru, že dne 21. 7. 2013 nespáchal žádný přestupek, za který by mu měly být zaznamenány body v bodovém hodnocení řidiče. Dne 20. 11. 2013 podal Městský úřad Nýřany žalované podnět k zahájení přezkumného řízení, jenž odůvodnil tím, že na oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení je jiné datum spáchání přestupku (na pokutovém bloku bylo uvedeno datum 20. 7. 2013, zatímco na oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení bylo uvedeno datum 21. 7. 2013). Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor služby dopravní policie, oddělení silničního dohledu, rozhodnutím ze dne 25. 11. 2013, č. j. KRPK-66228/PŘ-2013-1900DP, vydaným *ex officio* podle § 70 správního řádu opravila výrok v písemném vyhotovení výše citovaného pokutového bloku tak, že v položce č. 5 „*Přestupkové jednání – doba, místo a popis*“ nahradila text „Stará Voda – Bečov“ textem „Krásné Údolí – Bečov“. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 12. 2013, č. j. KRPK66228/-2013-1900DP (dále jen „napadené rozhodnutí“). Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2013, č. j. KRPK-66228/PŘ-2013-1900DP, pak žalovaná zamítla žádost žalobce o obnovu řízení a zároveň mu sdělila, že na základě podání Městského úřadu Nýřany nezahájila přezkumné řízení, neboť chybné datum spáchání přestupku v oznámení o přestupku považovala za administrativní chybu, která neměla vliv na zákonnost rozhodnutí.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jenž nejprve vyloučil část žaloby směřující proti samotnému pokutovému bloku k samostatnému projednání a ve zbytku ji rozsudkem ze dne 29. 9. 2014, č. j. 17 A 8/2014 – 47 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl. Měl za to, že judikatura, na kterou v závěrečné řeči poukázal zástupce žalobce (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 As 11/2010 – 259, a ze dne 19. 12. 2013, č. j. 4 As 95/2013 – 35), na nyní posuzovanou věc nedopadá. Další námitky uplatněné v závěrečné řeči zástupcem žalobce krajský soud posoudil jako opožděné a nezabýval se jimi. Námitku nedostatečného odůvodnění správních rozhodnutí (resp. porušení § 2 odst. 1, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu) neshledal krajský soud důvodnou, neboť ze správních rozhodnutí bylo patrné, že správní orgány vycházely ze záznamu o přestupku pořízeného radarem RAMER 10C (zejména z uvedených GPS souřadnic), s nímž nemůže být následně nijak manipulováno. Součástí správního spisu byl rovněž i „ověřovací list dokladující platnost a funkčnost radarového zařízení“. Správní orgány dále opatřily kopii mapy, jež z uvedených GPS údajů vycházela. Z těchto podkladů tak dle krajského soudu nepochybně vyplývá, že k přestupku došlo na silnici I/20.

pokračování

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že opravným rozhodnutím podle § 70 správního řádu došlo k zásadnímu zpochybnění nezměnitelnosti rozhodnutí a k porušení principu *res iudicata*. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 3 Ads 143/2009 – 47, a ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65, nevyplývá, že by je bylo možné aplikovat na nyní posuzovaný případ. Změnou místa přestupku nedošlo k zásadnímu porušení zásady *res iudicata*, neboť z důkazů je jednoznačně patrné, o jaký konkrétní přestupek se jednalo a zejména kde byl spáchán. Poté, co bylo v registru řidičů uvedeno správné datum spáchání přestupku, je zřejmé, že žalobce v tento jediný okamžik (20. 7. 2013 v 9.18 hod.) mohl spáchat přestupek pouze na jednom místě. Podle pokutového bloku byla tímto místem silnice I/20 (což potvrzují i GPS souřadnice na záznamu z měřicího zařízení), avšak obec Stará Voda se na silnici I/20 vůbec nenachází. List hlídky nadto jasně potvrzuje, že silniční kontrolu policista vypisující blok prováděl v uvedenou dobu právě na silnici I/20. Vzhledem k tomu dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány v souladu s § 70 větou první správního řádu správně posoudily uvedení obce Stará Voda na pokutovém bloku jako zřejmou nesprávnost, přičemž tato oprava nemohla ovlivnit vlastní rozhodnutí o spáchání přestupku.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle jeho názoru není institut zřejmých nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu nástrojem, jehož prostřednictvím by bylo možné dodatečně cizelovat popis skutku v rozhodnutí a odstraňovat věcné nepřesnosti obsahového charakteru, popř. dodatečně stavět výrok rozhodnutí do souladu s podklady. V nyní posuzovaném případě správní orgán opravným rozhodnutím změnil výrok rozhodnutí, tj. podstatu a obsah rozhodnutí o údajném přestupku, čímž zcela jednoznačně postupoval v přímém rozporu s § 2 správního řádu a zásadou *res iudicata*, bez ohledu na skutečnost, že změnil „pouze“ místo spáchání údajného přestupku. S ohledem na to je zřejmé, že krajský soud založil v napadeném rozsudku vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Krajský soud se dle názoru stěžovatele vůbec nezabýval jeho žalobními námitkami, jimiž poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (žalovaný se dle názoru stěžovatele nevypořádal s námitkami nicotnosti, neuskutečnitelnosti a nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Stěžovatel zdůraznil, že pokud by správní orgán uplatňoval opravná rozhodnutí dle § 70 správního řádu k tomu, aby rozhodnutí uložená v blokovém řízení dodatečně upravoval, postupoval by v rozporu se zákonem a se zásadami správního práva, přičemž účastník by neměl jakoukoli možnost obrany proti zjištěním v nich uvedených. Obviněný z přestupku se totiž udělením souhlasu s uložením pokuty vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků a skutkových zjištění. V důsledku toho pak nabývají zjištění přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, stěžovatel konstatoval, že povaha blokového řízení vylučuje, aby byly následně opravovány výroky

učiněné v tomto řízení. Z citovaného usnesení plyne zásada nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutového bloku jako pravomocného správního rozhodnutí *sui generis*. Udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení tedy stěžovatel i správní orgán převzali odpovědnost za to, že údaje uvedené na příslušném bloku souhlasí se zjištěným skutkovým stavem a že tomuto skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání. Jestliže se správní orgán dovolává změny výroku obsaženého v pokutovém bloku v důsledku dodatečných zjištění, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat dle § 70 správního řádu, ale vady rozhodnutí lze napravit jen cestou řádných či mimořádných opravných prostředků.

[7] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že v odůvodnění napadeného rozsudku je podrobně popsán její názor na věc včetně úvah, které k tomu vedly. Napadený rozsudek považovala za správný a na věci tak dle jejího názoru není již co dále šetřit, zkoumat ani měnit.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[9] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti. Zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[10] Vzhledem k logice stížních bodů se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval námitkou stěžovatele poukazující na to, že krajský soud se údajně vůbec nezabýval jeho námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tuto kasační námitku lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako tvrzenou vadu řízení před soudem, resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním;

pokračování

která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 As 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS). Výše uvedená pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal, neboť krajský soud se žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zabýval na straně 5 až 6 napadeného rozsudku, kde srozumitelně a přehledně vysvětlil, proč tato námitka není dle jeho názoru důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se dále věnoval kasačním námitkám, jež lze subsumovat pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tyto námitky se týkají § 70 správního řádu, který zní: „*Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.*“

[12] K citovanému ustanovení již existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 – 56, vyplývá, že „*[o]pravné rozhodnutí vydané podle § 70 správního řádu, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí, má hmotněprávní účinky. Nemělo by však mít vliv na práva nabytá v dobré víře, neboť zásahem do textu rozhodnutí nelze měnit jeho obsah, nejedná se o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí. (...) Jiné vady rozhodnutí, které nenaplní hypotézu § 70 správního řádu, lze napravit jen cestou řádných či mimořádných opravných prostředků, mohou být též předmětem soudního přezkumu.*“ Na tento názor navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541, publikovaném pod č. 2119/2010 Sb. NSS, v němž konstatoval: „*Institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Není tedy možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí. Takový postup by nasvědčoval libovůli rozhodování správního orgánu a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty (obdobně viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, N 38/29 SbNU 327). Tento institut tak umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správní orgán ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Opravným rozhodnutím (usnesením) však nemůže dojít ke změně vlastních, opravovaných rozhodnutím stanovených, práv a povinností.*“ K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 42/2007 – 142, nebo ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 36/2010 – 58 (v nichž se sice zabýval institutem opravy zřejmých omylů a nesprávností podle § 56 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, příslušné závěry však lze s ohledem na podobnost obou institutů obdobně použít i ve správním řízení), nebo v poslední době v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 4 As 95/2013 – 35.

[13] Z výše uvedené judikatury jednoznačně plyne, že postupem podle § 70 správního řádu nelze měnit materiální obsah rozhodnutí, resp. jeho skutkové či právní závěry. Citované ustanovení tak lze aplikovat pouze v případech chyb patrných na první pohled,

jež nevzbuzují reálné pochybnosti o věcné správnosti uvedených údajů a jsou zřejmé i osobám práva neznalým (např. ojedinělé chybné uvedení data vydání či čísla jednacího správního rozhodnutí). Naproti tomu v nyní posuzovaném případě využily správní orgány opravné rozhodnutí podle § 70 správního řádu k tomu, aby v pokutovém bloku opravily místo spáchání přestupku z „I/20 Stará Voda – Bečov“ na „I/20 Krásné Údolí - Bečov“. Tento postup odůvodnily tím, že tuto „chybu“ lze považovat za zjevný omyl a chybu v psaní, neboť místo spáchání přestupku bylo zjištěno řádně kalibrovaným měřicím zařízením a GPS souřadnice uvedené na záznamu z tohoto měřicího zařízení odpovídají silnici č. I/20 mezi obcemi Krásné Údolí a Bečov. Již z tohoto odůvodnění je patrné, že k provedení takové změny nelze postupovat podle § 70 správního řádu a nebyla jím provedena oprava zřejmé nesprávnosti ve smyslu shora citované judikatury (např. oprava překlepu či jiného srovnatelného formálního pochybení), neboť Krásné Údolí a Stará Voda jsou dvě různé obce, vzdálené od sebe přibližně 32 km, přičemž město Bečov leží mezi nimi (nejednalo se tedy např. o úpravu názvu jediné obce či její části). Pochybení takového charakteru vzhledem k povaze blokového řízení, resp. pokutového bloku (v němž jsou zpravidla uvedeny pouze elementární skutkové okolnosti jako čas, místo a velmi stručná charakteristika přestupku), nebylo na první pohled patrné ani správnímu orgánu, jenž jej opravil na základě listin založených ve správním spise (záznam z měřicího zařízení, mapa s GPS souřadnicemi). O tom, že změnou textu pokutového bloku ze „Stará Voda – Bečov“ na „Krásné Údolí - Bečov“ nebyla opravena na první pohled patrná nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu, jistě svědčí i to, že sám krajský soud musel svůj názor o věcné správnosti provedené změny opřít o tři různé důkazní prostředky (záznam z radarového zařízení, list hlídky č. 2122547 a část mapy zachycující pozemní komunikaci I/20). Již toto pochybení krajského soudu tedy založilo kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; pro úplnost lze konstatovat, že stěžovatelovy úvahy ohledně blokového řízení předestřené v kasační stížnosti jsou v zásadě správné, neboť po potvrzení pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení správní orgány již nevyhledávají ani neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, publikované pod č. 2838/2013 Sb. NSS). Postup správních orgánů a krajského soudu tedy nebyl v souladu ani se smyslem a základními principy blokového řízení.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[14] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení správních rozhodnutí vydaných v prvním i druhém stupni, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i tato ve výroku označená rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení žalované (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). Tento názor lze shrnout tak, že postup podle § 70 správního řádu nešlo za dané situace vůbec použít, a je tedy namístě řízení zastavit.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V nyní posuzované věci bylo provedeno 5 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mezi tyto úkony spadá převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby ze dne 18. 2. 2014 a podání repliky k vyjádření žalované ze dne 6. 6. 2014 jakožto písemná podání soudu týkající se věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jež učinil zástupce stěžovatele v řízení před krajským soudem. Ve věci se konalo před krajským soudem dne 29. 9. 2014 ústní jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu], jehož se zástupce stěžovatele (resp. jeho substitut) účastnil, přičemž celková doba jednání byla 60 minut (13.00 – 14.00). V rámci řízení o kasační stížnosti přiznal Nejvyšší správní soud stěžovateli náhradu nákladů řízení za písemné podání ve věci samé – kasační stížnost ze dne 3. 11. 2014 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Celkem tak náklady řízení tvoří součet částky 8000 Kč za soudní poplatky (3000 Kč za žalobu, 5000 Kč za kasační stížnost) a 17 000 Kč za právní služby (pětkrát 3400 Kč). Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku 3570 Kč odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 28 570 Kč je žalovaná povinna zaplatit stěžovateli v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu